

at de ikke førte Proviant med sig, men toge, hvor de kom, og det var saaledes Tilfældet, at, da de toge deres Standquarteer, saa sendtes der Patrouiller ud paa Markerne og i Byerne, for at tage, hvad de behøvede, og blandt de Kreaturer, som de toge og slagtede, var der ogsaa to Køer, som de toge fra en Enke i Byen Horn i Tvillum Sogn. Da der blev indgivet Krav paa Erstatning fra dette Sogns Beboere, blev der ogsaa indgivet Krav fra denne Enke, det er ganske vist; der kom ogsaa Erstatning til alle Sognets Beboere, undtagen til denne Enke, og hun var dog den, som havde lidt det største Tab. Ved at forespørge hos Amtmanden, hvorledes det forholdt sig, blev der svaret, at man ikke havde seet nogen Anmeldelse fra hende. Der blev derpaa skrevet til Ministeriet, og i sin Erklæring over denne Skrivelse siger Amtmanden, at han ikke veed om noget Andragende fra denne Enke; tillige erklærer han, at der er den Hovedfeil ved hendes Angivelse, at hun ikke havde opgivet det under Guds Tilbud. Dette havde hun imidlertid ikke troet nødvendigt, da hun var Enke, men istedet derfor havde to paalidelige Mænd, under Guds Tilbud, om det forlangtes, godtgjort, at hendes Angivelse var rigtig. Sognefogden har under 9de Februar 1851 afgivet en Erklæring, der gaaer ud paa, at hendes Krav er angivet tilligemed de Andre, og Sagen har saaledes verferet frem og tilbage mellem Amtmanden og Ministeriet. Hendes Opgivelse af hendes Tab gaaer ud paa en Sum af 84 Rbd.; de to Køer, som bleve hende bortrovede, vare taxerede til en Værdi af 50 Rbd. Amtmanden har i sin Indstilling til Ministeriet anbefalet Enken til at erholde Erstatning for Køerne, men han har tillige troet at kunne prutte 10 Rbd. af, og altsaa foreslaaet, at hun maatte faae en Erstatning af 40 Rbd., da han ikke, ifølge de paalidelige Mænds Vidnesbyrd, som have bekræftet det, kan tvivle om, at det forholder sig rigtigt. Jeg kan imidlertid ikke see, at der er Grund til at afsnappe Noget i de 50 Rbd., som Køerne ere taxerede til, og jeg har derfor, som man vil see, foreslaaet, at hun skulde have i Erstatning saa meget, som Køerne ere taxerede til, nemlig 50 Rbd., og at Erstatningen for det Øvrige bortfaldt. Det er ganske vist,

at Sagen forholder sig saaledes, som af Sogneforstanderskabet anført, og som alle Bilag gaae ud paa at vise. Jeg var selv Dagen efter, da jeg blev sendt fra nogle Sogne med Leverancer til den fjendtlige Armee, — jeg boer nemlig kun $1\frac{1}{2}$ Mill derfra — Vidne til, at det blev omtalt, hvorledes Bayrerne havde plyndret overalt, hvor de kom. Og det var dengang navnlig Gjensind for særlig Dntale, hvor haard en Stabne der var vederfaret netop denne fattige Enke derved, at man havde berøvet hende de heromhandlede 2 Køer.

Det andet under h stillede Forslag angaaer Linaa og Dallerup Sogne. Disse Sogne bleve jo, som liggende i Nærheden af Skanderborg, trykkede meget haardt med Kjørsler for den fjendtlige Armee, og der blev da, som man vil erindre, efter Ordre indgivet Krav fra Sognefogden til Amtstuen efter Kjørselekslisterne; men senere udkom der et Schema fra Amtet, hvorpaa skulde opføres, hvilket Tab de forskjellige Sogne havde lidt, og Sogneforstanderskabet eller, rettere sagt, dets Formand foresøgte da at udfylde dette Schema for Linaa og Dallerup Sogne, saa at, da Erstatningen kom for forskjellige andre Leverancer, kom der ingen Erstatning for de af disse Sogne præsterede Kjørsler. Der blev da skrevet til Comiteen, men denne erklærede, at, da Schemaet ikke indeholdt Noget derom, kunde den ikke tilkjende dem nogen Erstatning. Man skrev derefter til Ministeriet, som indhentede Amtmandens Erklæring, der gik ud paa, at der ikke var mindste Tvivl om, at det forholdt sig rigtigt med de opgivne Kjørselekslister, hvorpaa han yttre, at det efter hans Formening vilde være Sogneforstanderskabet, der skulde berigtige det ved sammes Forsømmelse reiste Efterkrav, men deraf vilde der vistnok ikke komme Noget ud, og Følgen deraf vilde blive, at, hvis disse Sognes Beboere skulde henvises til denne Vej, vilde de faae en Proces, istedetfor Erstatning. Der er en Svarskrivelse fra Amtmanden til Ministeriet, hvoraf man ser, at Ministeriet har forlangt Amtmandens Erklæring angaaende denne Sag, og efter denne Skrivelse synes det næsten, som om et af Bilagene ikke er kommet til Ministeriets Kundskab. Amtmanden skriver